

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
------------	-----------	---------

תל אביב	19:29	20:28	21:15
ירושלים	19:26	20:31	21:19
חיפה	19:30	20:29	21:17

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

להיות קדושים

ביצד זוכים להיות קדושים ולשמור על השערים שלנו...

התורה הקדושה

באופן פלאי, למרות הגאונות המופלגת, הטמונה בתורה הקדושה, ההשגה האלוקית שיש בה, העומק הבלתי נדלה שלה – היא ניתנה במתנה לכל אחד מאיתנו, בורא עולם נתן לנו אותה במתנה, מותאמת אלינו. לכל אחד מאיתנו יש את האפשרות להתחבר אליה, יש רובד בתורה שמותאם לכל יהודי, התאמה אישית ממש.

התורה הקדושה היא נקודת החיבור המשיקה בינינו לבין אבינו שבשמים, אבל התורה הקדושה יכולה להפוך גם ל"מנגנון ההפעלה" של כל העולם הזה והמתרחש בתוכו. וכאן אנו נחשפים לתגלית מרעושה שמגלה הרה"ק המגיד ממעזריטש זי"ע, החושפת טפח מדרך הנהגת העולם כולו. וכן הוא מגלה:

לעולם הזה יש מנגנון הפעלה חשאי משהו, ושמו: התורה הקדושה. כי יכול העולם להיות מונגה בדרך הטבע, זהו מנגנון ההפעלה הרגיל. אך כל מערכות הטבע פועלות תחת הגבלה בולטת, יש להן פג תוקף ברור: עד התורה, עד שהתורה הקדושה מתחילה לווסת את העולם למען לומדיה....

כשיהודים לומדים תורה ומחברים לתורה, נכנס לחשבוננו של עולם גורם חדש, עוצמתי ואדיר: התורה. 'תורה מגנא ומצל' – לתורה יש את הכח והיכולת לשנות סדרי בראשית, לשנות את ההגדרות הטבעיות שהיו אמורות להתרחש. התורה מעוררת רחמי שמים ומשנה את הגזירות המתוכננות, משדדת סדרי עולם ומשבשת את התוכניות הטבעיות, ויוצרת רחמים גלויים המצילים מכל פגע טבעי.

"ועשית מעקה לגגך" שים מעקה לגגך, למוח הנמצא במקום הגבוה של האדם, מעקה חזק שימנע כל מזיק להכנס. שמירה חזקה היא העיניים.

תארו לעצמכם, מלך מגיע אליכם הביתה, ואדם מביא פח זבל לתוך הסלון. **כך מקבלים פני המלך?** הלא יכעס ויסתלק!! השכינה הקדושה שורה במוחו של האדם, והוא מכניס תמונות רעות – פח זבל, לתוך מוחו? השכינה הקדושה מסתלקת ממנו! **"ולא תביא תועבה אל ביתך"** "ונשמרת מכל דבר רע, כי ה' אלוקיך מתהלך בקרב מחניך להצילך ולתת אויבך לפניך, והיה מחנך קדוש, פן יראה בך ערות דבר **ושב מאחריך!"** **כשיש חוסר צניעות הקב"ה מסלק את שכינתו חלילה,** וחלילה חיילי ישראל אין להם שמירה. הרי זה כמו שתולה שלט על מוחו ואומר, אין כניסה לקב"ה, חלילה וחס. כמו שאומר לקב"ה אל תבוא הנה.

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" כל אדם מישראל הוא בבחינת משכן, והקב"ה רוצה לשרות בו. צריך שכולו יהיה נקי וקדוש, כדי שהשכינה הקדושה תשרה בו באהבה. שיהיה אני לדודי ודודי לי. לקב"ה אומר: והייתם לי קדושים, למה כתוב "לי"? אומר רש"י **אם אתם קדושים אתם שלי, ואם לאו אתם של נבוכדנאצר וחבריו חלילה,** כי אני קדוש אף משרתי קדושים. תהיה עבד למלכו של עולם, יהיה לך טוב, אין כתורה הקדושה ודרכיה הטהורים, והקדושה מזככת אותו, מזככת את דעתו ומחכימה אותו. והטומאה מטמטמת את ליבו. הקדושה מביאה לידי זכרון, ככתוב "ולא תתורו וגו' למען תזכרו", הטומאה מטמטמת ליבו של אדם. הקדושה מביאה שמחה, טומאה מביאה צער. השמות של ראשי הסט"א הם ליל'ית מלשון לילה וגם סמ"ל מסמל שמאל, חולשה.

הקדושה זוקפת ראשו של אדם, הטומאה כופפת ראשו. האדם הקדוש רואים אותו בשמים, אוהבים אותו משתבחים בו, הקב"ה אוהבו, הטמא לא רואים אותו בשמים, הרי הוא מרחיק במו ידיו את הקב"ה ממנו. כמה צריך להתחזק בקדושה ולשמור על המנורה הטהורה שקיבלנו מהבורא.

שבת שלום.

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

היסוד של יצר הראייה תלוי ברצון, במחשבה היכן היא, וראייה לזה, הרי על המדרכות בערים יש עצים, אדם עובר על המדרכה, תשאלו אותו: ראית את העץ? הוא לא שם לב, למה? כי זה לא מעניין אותו, אבל יש דברים שהוא רואה, מה שמעניין אותו הוא רואה, מה שלא מעניין אותו הוא לא רואה. **אדם צריך ללכת באופן שהדברים האסורים לא יעניינו אותו כמו שהעצים לא מעניינים אותו.** ומבואר בספרים הקדושים שמי שמצטער על ראייה אסורה שנפלה לו ללא כונה מקבל שכר טוב על צערו ויגונו.

כמו שאומר רבי נחמן זע"א, שצריך להיות מנורה בשבעה קנים מקשה זהב טהור! הפה ושתי העיניים, שני נחירי האף ושני האוזניים כולם קדושים, יאירו את משכן העדות, להודיע ולהגלות לכל באי עולם כי שכינה שורה בתוכי ישראל ממש. ואומר האור החיים הקדוש, שהפה צריך להיות קדוש כמו כלי שרת. הרי בפה הזה אתה מתפלל ולומד, **אין יתכן שבאותו**

פה שאתה מדבר דברים בטלים אתה מדבר דברי תורה ומתפלל. ומשל ממשיך הוא לשתי אנשים מביאים מתנה למלך, האחד מביא עוגה משובצת יהלומים וכל יהלום יקר מאד, והשני מביא עוגה פשוטה, את הראשון תולים ואת השני מכבדים ונותנים לו שכר ויקר. ההבדל הוא שהראשון הגיש את העוגה בסיר מטונף, מנשאים את ראשו מעליו! השני הביא בכלי נקי, מנשאים ומרוממים אותו!

ואף שאפשר לאדם לעצום את עיניו לסתום את אזניו ביהדות ידיו או תנוכיו, כך האף והפה, ויש לו לפה שתי מחסומים לבטחון מוחלט. אבל את המחשבה אי אפשר לחסום, גם אם חושב שלא לחשוב הרי חושב הוא שלא לחשוב. שיא גדלות של אדם כשמצליח לשלוט אף במחשבותיו, רשעים כל העולם רץ להם בראש, שבויים בכחות הטומאה, אין לו אפשרות כלל לשלוט בעצמו. רק בלימוד התורה שקוע אדם בתורה, **הלומד מוסר מקדש את מחשבותיו ורעיונותיו והרהורי.**

ואמרו המקובלים, במקום מחשבותיו של אדם שם הוא, אדם שחושב על קדושה כולו בקדושה, חושב על טומאה חלילה כולו בעולם של טומאה. **כולו טבול בתוך טומאה נוראה ואיומה.** כ"ק אדמור מקאליב זע"א מפרש: "הרהורי עבירה קשים מעבירה" ר"ת מעק"ה.

רגע חושבים עמ' 4

פרשת השבוע עמ' 3

פינת ההלכה עמ' 3

סיפור לשבת עמ' 2

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

אב מזכה בן

כל הכבוד על המאמץ, העקשנות, ההתמדה לאורך כל השנים! מי יודע, לולא מאמציך המרובים, אם הייתי זוכה לשמוע את הדרשה הזו שנתנה לי את הכלי העוצמתי - להתחזק בעצמי כדי לפתוח לך את שערי הלב!

מוישי נרעד כולו מהמחמאות הכנות, ולפתע הבין מה הביא למהפך הגדול. מאמצי האב להתחזק בתורה, כדי לפתוח לבנו את שערי התורה, בשילוב המאמצים האישיים שלו בעקשנות ובהתמדה - הם אלו שנתנו לו חיים חדשים, הם אלו שיצרו את הנס התורני העצום הזה!

סיפור זה, שהתרחש לפני כארבע שנים במונסי שבארצות הברית והגיע אלינו ממקור ראשון, מלמד וקורא: עמל התורה לבסוף משתלם, יגעת ומצאת - תאמין. כדי להצליח בתורה צריך לעמול, להתעקש, להתאמץ. אין דרכי קיצור, אין 'לימוד קל'. רק עקשנות למען התורה והתמדה בה - מביאים הצלחה כבירה!

וגם כהורים, יש לנו הרבה מה לתרום לילדינו: אם ניתקל בקושי אצל אחד מילדינו, ילד המתקשה במידות טובות, בשליטה עצמית, בתפילה מעומק הלב, ובלימוד התורה - יש לנו איך לעזור לו, יש לנו 'דרך עוקפת' לסייע לו! הבה נתחזק בעצמנו באותו תחום, ונפתח לילדינו את השער והיכולת להצליח באותו נסיון בדיוק!

הבה נחפש צעד נוסף, אפילו קטן, שיפור בחיזוק והידוק הקשר שלנו עם התורה: לכבות את המכשיר הסלולרי בעת הלימוד, להוסיף כמה דקות ביום, לחזור פעם נוספת, להוסיף משנה או הלכה. משהו, התקדמות, צעד נוסף, מאמץ מיוחד!

זה מה שישפר את הקשר שלנו עם התורה, וזה מה שיחלחל ויעבור לדור הבא. ככל שנוסיף ונרבה את המאמץ וההקרבה לתורה, נזכה לשפר את איכות החיים שלנו, וגם לזכות למימוש השאיפה הנכספת מכולן: 'ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי צאצאינו... כולנו יודעי שמך ולומדי תורתך!' - אמן!

בכל תחום רוחני, במידות טובות, בקדושה, בתפילה או בתורה, אזי אם יתחזק האב בענין זה ויתאמץ יותר באותו תחום - זה מה שיפתח את לב הבן, זה מה שייביא לו את הכוחות והיכולת לצלוח את ההתמודדות!

ולכן, שב האב וביקש בדמעות, 'תנו לי ולמוישי שלי עוד הזדמנות, תנו לו עוד צ'אנס. מאז ששמעתי את הדרשה הזו, לקחתי על עצמי להתאמץ הרבה יותר בלימוד התורה, להתמסר יותר למען לימוד התורה האישי שלי. קיבלתי על עצמי עוד שיעור יומי, וגם לשנן שנית את השיעור הראשון. את כל זה אני עושה כדי לחזק את הקשר שלי לתורה' - אמר האב ודמעות התרגשות חונקות את גרונו, 'מתוך תקווה שזה מה שיפתח לבני את שערי התורה!'

האב סיים את דבריו הנרגשים והצוות המומחה עמד באלם ובהלם. נדהם, נרגש. כמה מוכן האב להקריב, כמה הוא מתמסר, כמה אמון יש לו בילד, וכמה הוא מוכן לעשות הכל למענו, ובכלל זה - לחזק את הקשר האישי שלו עם התורה כדי לפתוח לילד את שערי התורה. הם התייעצו והחליטו לתת לילד עוד הזדמנות, הפעם - אחרונה...

בתוך מספר שבועות, למרבה התדהמה, התרחש הנס, המהפך. זה לא קרה ברגע אחד, זה לקח כמה שבועות של התקדמות איטית, אך נחושה ומבטיחה. לפתע הילד החל לקלוט את מבנה הסוגיות, הצליח להבין קושיא ותירוץ, ראייה וסתירה. כעבור כמה שבועות התרחש הנס המפתיע ביותר:

כל חבריו ולרבות מגיד השיעור של מוישי, היו נדהמים לנוכח אצבעו שהונפה בחדווה למרכז החלל, מבקש לשאול שאלה. ברגע הראשון השתררה שתיקת הלם, עד שמגיד השיעור התעשת ונתן לו את רשות הדיבור. ומוישי, כזקן ורגיל, פתח והעלה שאלה מעניינת ומרתקת, ממנה עלה עד כמה הוא ברור בחומר הנלמד, עד כמה הסוגיא קנה שביתה בלבו והוא מבינה לאשורה...

חלפו עוד כמה שבועות, עד שמוישי הנרגש הביא הביתה מבחן, ועליו התנוסס ציון של למעלה מתשעים אחוז! האב היה המום, וחיבק את מוישי בנו בחום: 'הכל בזכותך, בני!'

לאימת שעלה שמו של מוישי על שולחן הדיונים באסיפות הצוות, היתה נשמעת אנחת כאב. הם מכירים את מוישי היטב, הוא באמת מתמיד ומשקיע עד אין קץ, אך מוחו לא נפתח, ההצלחה ממנו והלאה. הוא לא מצליח להבין דבר...

כמה זה כואב, מאכזב, מצער. בחור שכל כך רוצה, כל כך מתאמץ, וכל כך נכשל. כמה שעות התמדה ויגיעת התורה, כמה עקשנות והקרבה. ועדיין - הוא רחוק מלהבין מה קורה בסוגיות הנלמדות, כאילו החומר מרחף מעליו... האב היה בסוד העניינים, עוד מילדותו של מוישי. הוא הוציא הון עתק על אבחונים, שפך תפילות ודמעות לרוב, לא ויתר על אף יועץ או עזר לימוד לבנו האהוב. אך הילד מוסיף להתאמץ ולהתעקש, ושערי ההצלחה נותרים נעולים בפניו!

לאחר עוד ישיבה ממושכת עם מחנכיו בישיבה, הוחלט להביא עבור מוישי צוות אברכים מיוחד, המתמחה בהנגשת ובהסברת הלימוד. הבחור היה בידיהם במשך ארבעה חודשים, הם למדו עמו יום יום והוא הוסיף והתאמץ להבין, אך שוב קיבל האב את הבשורה המאכזבת: 'מצטערים, אין לנו איך לקדם אותו...'

האב לא נשבר, שב ועירב את הצוות בישיבה, ואלה שבו וביררו על צוות מומחים אחר, שידיו רב לו לסייע לבחורים להבין את דברי הגמרא, אנשי מקצוע מהמעלה הראשונה. מוישי היה מוכן למאמץ נוסף, אביו היה מוכן לשלם את ההון הדרוש, והם החלו ללמוד עמו מדי יום, כשהכל מקוים שיעניק להם ה' את המפתח לפתוח את לבו של מוישי לתורתו...

כמה חודשים חלפו, ושוב הגיעה הבשורה הקשה: 'אנו מאוד מתפעלים מהעקשנות של מוישי, מהרצון הבורע בו. עשינו הכל למענו, אך לצערנו - ללא כל שמץ הצלחה. זה באמת מקרה חריג, בחור שאף שיטת טיפול לא מצליחה לפתוח את לבו, למרות מאמציו הרבים. אין לנו מה לעשות יותר!' - הרים הצוות המומחה ידיים מיואשות...

האב שמע את הקביעה הנחרצת, ורגע לפני שנפרד מהם ביקש מהם טובה אחת: 'ראו נא. זה עתה שמעתי דרשה מעניינת, סביב הנושא שמאמצי האב להשתפר ברוחניות ובלימוד התורה - פותחים את לבו של הבן. ולפעמים, כשהבן מתמודד עם קושי רוחני מסוים

"שב האב וביקש בדמעות, תנו לי ולמוישי שלי עוד הזדמנות, תנו לו עוד צ'אנס..."

פרשת שבוע

הרב משה דיין

נחש הנחושת

בסוף הפרשה אנו לומדים על אחד המאורעות שהיו בסוף שנת הארבעים, שיש בו לקח גדול. לאחר פטירתו של אהרן הכהן בהר ההר העם דברו על משה והקב"ה ותלונתם היתה "למה העליתנו ממצרים למות במדבר כי אין לחם ואין מים ונפשנו קצה בלחם הקלוקל" ומיד הקב"ה שילח בהם "את הנחשים השרפים וימת עם רב מישראל". העם עשה תשובה ובאו למשה ובקשו "התפלל אל ה' ויסר מעלינו את הנחש", ותשובת הקב"ה באה מיידית למשה "עשה לך שרף ושים אותו על נס והיה כל הנשוח וראה אותו וחי". פלא שאין כדוגמתו, מסתכלים על 'נחש הנחושת' ומתרפאים. במשנה (ראש השנה פ"ג) מבואר רק אם היו משעבדים את ליבם לאביהם שבשמים תוך כדי ההסתכלות אז היו מתרפאים. עוד מבואר בגמ' (פסחים נו) ש'נחש הנחושת' שעשאו משה באותה תקופה, המשיך ללוות את עם ישראל תקופה ארוכה, עד שבא חזקיהו מלך יהודה וכיתת את הנחש הנחושת, וחכמי ישראל שבחו אותו על פעולה זאת. והדבר המפליא למה חזקיהו כיתת אותו, והרי בכדי להתרפא לא היה מספיק סתם להביט על 'נחש הנחושת' אלא היה צריך לשעבד את ליבו להקב"ה, ואם כך מה הדבר הרע שראה בהשאתו.

ישנו סיפור על חולה סוכר שהגיע לבית חולים במצב קשה, הרופאים עשו כמיטב יכולתם לתת לו טיפול רפואי לייצב את בריאותו, אך כל המאמצים עלו בתוהו, הוא נשאר באותו מצב. הדבר היה פלא בעיני הרופאים מדוע אין שום תזוזה במצבו. לבסוף התברר שאותו חולה היה מחזיק במגירה שבצידו כל מיני ממתקים, כך שאין מצב שהוא יתאון. הפתרון היה להרחיק אותו מכל המאכלים הרעים לגופו ורק אז יועילו לו התרופות.

זו התשובה להסתכלותו של חזקיהו, אם אדם נכשל באיזה חטא, אז יש לו תרופה יסתכל על 'נחש הנחושת' ישעבד את ליבו, והקב"ה ירפא אותו. אבל כאשר האדם לא חושש לעשות חטאים כי הוא יודע שיש על מה לסמוך יש תרופת פלאים, מסתכלים על נחש הנחושת ובאותם רגעים משעבדים את הלב ומתרפאים. אזי נמצא ש'נחש הנחושת' גורם להביא את האדם לעשות חטאים כי הוא כבר לא מפחד מהתוצאות שאמורות להגיע לו מעשיית החטאים. לכן החליט חזקיהו בדורו שכבר אין מקום להשאיר את 'תרופת הפלאים' – נחש הנחושת' ואז באמת יגיעו למסקנא שלא כדאי לו לעשות חטא.

פינת ההלכה

הרב אומר מעודה

זמן בין השמשות בערב שבת

א. זמן בין השמשות הוא הזמן המחבר בין היום והלילה ונידון כספק יום ספק לילה, ונחלקו רבותינו מתי מתחיל זמן זה, לדעת הגאונים הוא מתחיל לאחר שהשמש נכסית מעיננו ונמשך, לדעת השו"ע בשיעור 13 וחצי דקות זמניות (דקה זמנית הוא סכום השעות בין זריחת השמש לשקיעתה, ויש אומרים מעלות השחר עד צאת הכוכבים, כך שבזמן הקיץ ששעות היום מרובות משל הלילה, הדקה הזמנית תהיה יותר גדולה מדקה זמנית של החורף, שאז שעות היום מועטות). ולדעת הרמב"ם נמשך בשיעור 18 דקות זמניות, ולאחר זמן זה מגיע זמן צאת הכוכבים שאז הוא לילה ודאי. ולדעת רבינו תם ומרן השו"ע, לאחר שהשמש נכסית מעיננו זמן זה דינו כיום עד למשך 58 וחצי דקות, ומאז למשך 13 וחצי דקות הוא זמן בין השמשות, ולאחר מכן מגיע צאת הכוכבים שזמן זה נידון כלילה ודאי.

ב. דין זה בא לידי ביטוי בהרבה נידונים הלכתיים, אחד מהם הוא קביעת זמן ברית מילה לתינוק, שהתורה אמרה שצריך למולו ביום השמיני ללידתו, כמו שנאמר "וביום השמיני ימול בשר ערלתו" ואם נולד בליל שבת, אז מילתו דוחה שבת ומלים אותו בשבת הבאה, ואם נולד ביום שישי, אז מלים אותו שמונה ימים לאחר מכן כלומר ביום שישי, ואם נולד בבין השמשות, אין למולו ביום שישי שמא בין השמשות הוא לילה ואם כן נולד בליל שבת וזמן מילתו ביום שבת, וגם אין למולו ביום שבת שמא בין השמשות הוא יום ואם כן נולד ביום שישי וזמן מילתו ביום שישי, ואין מילה שנדחתה מיום השמיני ללידה דוחה שבת, ולכן הדין הוא שנימול ביום ראשון. אולם אם נולד ביום שישי 20 דקות לאחר השקיעה האמורה לדעת הגאונים (שזהו בעצם זמן שקיעת החמה המפורסם בלוחות השנה) נידון כנולד בליל שבת וברית המילה יחול ביום השבת הבאה, שזהו יום השמיני ללידתו.

ג. דין זה בא לידי ביטוי גם בהלכות שבת, שאף על פי שהמנהג בזמן בין השמשות הוא כשיטת הגאונים, ולכן גבי כניסת השבת פורשים ממלאכה זמן מועט קודם שקיעת החמה, מכל מקום לענין צאת השבת יש להיזהר מאוד ולהחמיר כשיטת רבינו תם ומרן השו"ע, וכן היה מפרסם ברבים דבר זה מרן הגאון רבי עובדיה יוסף זצ"ל, שראוי מאד להוציא את השבת כדעת רבינו תם, כלומר 72 דקות לאחר שקיעת החמה ולא לעשות מלאכות האסורות מן התורה עד לאחר זמן זה, כגון הדלקת דוד חשמלי או קומקום, וכן סחיטת ספוגית לניקוי כלים והדלקת הנר של ההבדלה. אולם דברים האסורים מדברי חכמים יש להקל לעשותם אף בזמן זה, ולכן מותר להדליק נורות לד או פלורוסנט, אבל לא נורות מסוג חוט להט שיש בהדלקתם בשבת איסור תורה, ולכן לגבי עלייה במעלית שידוע שהאורות כבויים בה ורק לאחר שמזמינים אותה נדלקים האורות, תלוי הדבר בסוג הנורות שקבועות שם ואם הם נורות לד יש להקל בזה.

ד. בזמן בין השמשות שהוא ספק יום ספק לילה והוא במשך 13 וחצי דקות זמניות, (שהם 10 דקות אחר השקיעה במשך כל השנה) אסור לעשות אפילו דברים האסורים שאסרו חכמים לעשותם בשבת, וכל שכן שאסור לעשות אז דברים האסורים מן התורה, ולכן אשה ששכחה להדליק נרות שבת ונזכרה בבין השמשות אסור לה להדליק את הנרות, (ואם יש לה אור חשמל הדלוק בביתה, אסור לה לומר לגוי שידליק בשבילה את נרות השבת אף בבין השמשות).

ה. מותר לעשות בבין השמשות דברים שאסרו חכמים לעשותם בשבת אם עושה זאת לצורך מצוה כעונג שבת או כבוד שבת, או שאם לא יעשה זאת יגרם לו צער ועגמת נפש בשבת, כגון אם שכח לעשר פירות וירקות הנצרכים לו לכבוד שבת או לכבוד אורחים הקרואים לבוא אליו בשבת ואף על פי שודאי לו שלא עישרו את הפירות והירקות מותר לו לעשרם אז.

ו. נורת המקרר הנדלקת עם פתיחת המקרר יש לכבותה מיום שישי כדי לאפשר את פתיחת המקרר בשבת ומי ששכח לעשות זאת ביום שישי ונזכר בבין השמשות אם הנורה היא מסוג נורות של חוט להט כיון שבהדלקתה יש איסור תורה אסור לו לפתוח את המקרר ולכבותה אבל מותר לומר לגוי בבין השמשות לעשות זאת ואם הנורה היא מסוג לד או פלורוסנט מותר אף ליהודי לפתוח את המקרר ולכבות את הנורה בבין השמשות כיון שעושה כן לצורך שבת (ואף שכרוך בפעולה זו שני איסורי דרבנן הדלקה וכיבוי הנורה כיון שזה לצורך מצוה הדבר מותר).

יש את אנשי ה"מגיע לך"

נקדים ונאמר: ילדים חייבים לגדול בבית חם, אוהב ודואג. בית שהוא משפחה ומשפחה שהיא בית! ילד חייב לדעת וחייב להרגיש שהוא אוהב בכל מקרה, ובכל מצב.

אך יש לתת את הדעת, לא לגדל ילדים בסביבה מרפדת ומפנקת מדאי. אסור שילד ירגיש שהוא "משאבת אנרגיה וכסף" מהוריו.

ילד צריך ללמוד לומר תודה על כל דבר. ואין הכוונה רק מהשפה ולחוץ. אלא, יש להבהיר שאבא ואמא, לא חייבים לעשות ולטרוח, וכמובן, הדרך הטובה ביותר היא, שאבא מדגיש זאת כלפי מעשיה של רעייתו ולהיפך.

ברור, שחינוך זאת דוגמא אישית, לכן, נקפיד להודות על כל דבר שנעשה למעננו. תודה על כוס המים שמזגה לנו הילדה, על האוכל של אמא, על העזרה של הבן או השכן וכו'.

ובכלל, אם נצליח להחדיר לעצמינו ולמשפחתנו, שבוע, כל חיינו הם מתנה שצריך להודות עליה, הרי שזכינו במפעל הפיס. כל חיי היהודי סובבים על התפיסה הזאת – מ"מודה אני" בהשכמה, עובר דרך כל ברכות השחר, ממשיך דרך כל ברכות הנהנין ועד לברכת המפיל בלילה.

אנשים נרגנים, כועסים, לחוצים ודואגים בגלל מה שאין להם. במקום להיות שמחים, מרוצים ומאושרים בגלל מה שיש להם.

הרב יהודה שמעוני מנכ"ל שיעור בישיבת אור דוד
למנוח הרבצאות הרב כנסו לאתרנו: Rabenu.com

איך מסבירים את זה?

וג צעיר פותח את שקית הציקים אחרי חתונתם. בין הררי המעטפות, הם מגלים שחבר החתן הביא להם מתנה מיוחדת במינה: **כרטיס המקנה להם ארוחות חנם לעשרים שנה, בכל מסעדה שירצו**, ובכל זמן שירצו. ככה פשוט, ארוחות במסעדות יוקרה, מסעדות בטעמים שונים ומשונים, הכל בחנם ולעשרים שנה!

ללא ספק מתנה מיוחדת וסופר שווה.

איך נגיב אם נשמע שאחרי חודשיים, פוגש החתן את החבר ובמקום להודות לו, הוא מתלונן בפניו, שהאוכל במסעדות "לא משהו" "זה לא מה שאני אוהב ורגיל" "ובכלל, איזה מתנה חשבת לעצמך להביא לי".

חוצפה. מזעזע. מקומם. חוסר הכרת הטוב ממדרגה ראשונה. והנה, זה מה שקורא בפרשתינו. עם ישראל מקבל את האוכל הטעים ביותר והבריא ביותר במשך ארבעים שנה, לחם שמלאכי השרת אוכלים אותו, שנבלע באיברים ושירד בעטיפת בדולח מתחתיו ומעליו. ויש כאלה שנרגנים ואומרים: "לחם קלוקל".

איך מסבירים תופעה כזאת?

איך נרשמים להיות מפיצים

מתקשרים
למוסדות אור דוד

נרשמים להיות
חלק מהמפיצים

ומקבלים את
העלון עד הבית

מעכשיו בכל שבוע זה קבוע

מעכשיו גם אתה יכול להפיץ את
העלון בבית הכנסת שלך כל שבוע

03-5701212